

Травень

нагадав про Перемогу

День Перемоги — це свято, яке ось уже більше як півстоліття відзначають народи Європи. Але для нашого народу воно одне із найрадісніших і, разом з тим, найскорботніших.

— Ніколи не зітреться з моєї пам'яті, — згадує ветеран

— хвилина, коли у госпіталі міста Ченстохов ми почули радісну звістку про Перемогу. Ось і сьогодні розквітлі травневі сади нагадали мені той далекий переможний травень

А починалося все для Миколи Васильовича в квітні 1944 року, коли після звільнення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників його призвали до лав Червоної Армії. З перших днів служби у складі бійців третього Українського фронту молодий боєць був зарахований до складу 173-го армійського запасного стрілкового полку, а потім — короткотермінова школа молодих командирів.

— Ми, курсанти, не тільки навчалися, а й виконували деякі бойові завдання, — згадує ветеран, — допомагали передовим військовим частинам відкидати ворога все далі і далі на захід, брали участь у форсуванні річки Дністер.

Та справжні випробування почалися для Миколи Васильовича, як і для тисяч його однолітків, уже безпосередньо на фронті. Після закінчення школи молодих командирів його призначили командиром стрілкового відділення одного із полків I-го Українського фронту.

У цей час звільняли воїни рідну землю, фашисти відкочувалися усе далі і далі на захід.

— 30 липня 1944 року, — розповідає Микола Васильович, — ми форсували ріку Вісла в районі міста Сандомир і закріпилися на її західному березі.

Тяжкі були бої за Сандомирський плацдарм, ціною життя багатьох солдатів нам вдалося здобути цю перемогу. Незважаючи на відчайдушні контратаки фашистських військ, ми зуміли витримати оборону плацдарма.

Але настав день, 12 січня 1945 року, коли земля загула від артилерійських залпів. Спільними зусиллями бійці I-го Українського і I-го Білоруського фронтів почали прорив оборони ворога. Із запеклими боями звільнили від гітлерівців територію Польщі, її міста.

Форсування Вісли, потім Одера. За нього Микола Васильович одержав першу бойову нагороду — медаль "За відвагу".

Фронт котився все далі і далі. Ще одна медаль — "За бойові заслуги", прикрасила груди воїна. Частина, в якій він воював, вийшла на трасу Братислава — Берлін, до якого залишилося не більше 70 кілометрів. Але не судилося воїну штурмувати ворожу столицю: одержав поранення. День Перемоги зустрів у госпіталі.

Після лікування аж до літа 1950 року служив у армії на території Німеччини. Під час служби Микола Васильович подружився із солдатом Федором Савінком, який до служби жив у Рокитному. І після демобілізації удвох приїхали до нашого селища.

Багато років прожив Микола Васильович Карнаухов у Рокитному. Тут одружився, народилися і вирости його дочки. Працював у райвиконкомі, довгий час — у райвідділі внутрішніх справ. Поки дозволяло здоров'я, ветеран виконував велику громадську роботу: його не раз обирали депутатом селищної ради, був головою районної ветеранської організації.

Хай щастить Вам, ветеране !

Т.КІЧАТА.